

Telkibánya – az emlékeink között

A csatlakozásuk margójára

Telkibányai emlékeim időzödték fel bennem a november 22-i debreceni egyházterületi konferencia után. Erre az alkalomra a feleségem is szeretett volna eljönni. Hogy miért? Mert szeretne volna látni az új testvéreinket, amint felveszik őket a terület gyülekezetei sorába. Emlékeink 1989-ig nyúlnak vissza, amikor is a Gánci Gyülekezet tagjai lettünk.

1989 novemberében helyeztek minket a sátorjához helyi körzetbe. Gáncin volt a lakóhelyünk. Miután a testvérekkel elkezdtek a munkát, feltárták szívbéli szomorúságukat, hogy a telkibányai testvérekkel meggyengült a tőbbi átvizelésen át állított szoros kapcsolatuk, ismert okokból. Elmondták, szeretnék folytatni az elmúlt években Nagy Sándor és Pácsi László lelkész testvérek vezetésével munkáltatott lelelezési folyamatot.

Elhatároztuk, hogy továbbra is keressük a telkibányai testvéreket. Egy tőbbi körrel Kármel István testvérral, máskor Vranják István testvérral és feleségével látogattuk meg a testvéreket. Barátságos beszélgetések és vitatandó témák kerültek elő, amelyeket társalattal átbeszélünk. Volt, amikor nem értettünk egyet, de ezt keresztényi módon fejeztük ki, azzal a kérészel meggyőződéssel, hogy az egység elrendő cselekedet, amit a vezetők kérészel megbeszélése tesz elérhetővé, és ez egyszer majd meg is valósul.

Egyik alkalommal Nagy Sándor â€“ akkor már nyugdíjas â€“ lelkésszel mentünk látogatni. A hosszú óra nyújt beszélgetések után ottmaradtunk Mitele testvéreknél, és mivel egy szobájuk volt, a fűszerben, szalmán vetett nekünk ágyat. Mi nagyon derűsen fogadtuk, átvettük ezt a nem mindennapi pihenési módot.

Minden testvér otthonában megfordultunk, talán a tőbbi alkalommal Dákus testvérek otthonában és Kovács Dánes és családjával otthonában is. De mindenütt egyformán testvéri rokonszenvet és végközelítést tapasztaltunk az egység után.

Látogatásaink során megismertem egy református nőt, aki évek óta szombatnaponként a Telkibányai Gyülekezetbe jár. Főképpen nem tájogatta, de nem is ellenezte ebben. Mivel szívesen vette a látogatást, az életem dolgaival a bibliai igékkel fűnyákon beszélgettünk. Egy idő után azt mondta, hogy szeretne megkeresztelkedni. A bibliai igazságok rendszeres tanulmányozása után hitvallást tett a Gánci Gyülekezetben és megkeresztelkedett. Minden tekintetben hűség testvért ismerhettünk meg benne.

Korábban fogva azonban nehéz volt neki minden szombatot Gáncra tartani. Havonta egyszer jött, és a vacsorára is. Más szombatokon a Telkibányai Gyülekezetben tartotta a szombatot, ami közel volt az otthonához. A Gáncra a Telkibányai Gyülekezet is elfogadta ezt a helyzetet, mert a lelkiek mályon azt érezték, hogy éhez a hit.

Ebben

az időben a Telkibányai Gyülekezet lelkésze Czinkota András volt, akivel fiatalabb kori barátai szívesen jöttek össze, egy gyülekezetbe jöttünk, egy barátit karöltve tartottunk. Tartottam, hogy meghalt egy testvér Telkibányán. Feleséggel elmentünk a temetésre. A szertartás után odamentünk Andrásához, hogy áldozzunk. Feleséggel hozzátette, hogy éhizünk a teled és a teletek. Áldoztunk, jöttünk neki, megérezte a testvéri rokonszenvet. Mert nemcsak a hit, hanem a szeretet is egy. Hisszem, hogy ez nemcsak a múlt, hanem még inkább a jövő jellemzője lesz az ősrópának a teletek lelkésze itt, Magyarországon.

Emlékeznünk

kell az Őr szolgálójának, Ellen G. White-nak szavaira, miszerint Jézus visszajött előtt sokan visszatálnak Isten nepe világszerte kárzástághoz. Hála legyen az Őrnek, és a szívet azoknak, akik a jrt csak egy jrt is tettek ennek érdekében, és tisztelet azon vezetőknek, akik az elmúlt években egyengették ennek útját.

Bizonyára másokban

is ének hasonlóan tartózkodnak mindkét oldalon. Hála legyen az Őrnek, hogy eltette az őt a kárzvetett válsztáfalakat, hogy egytől a jrt és kárzsen dolgozzunk és imádkozzunk az el nem őrt emberekért, és szedva talentumainkat és lelki ajándékainkat a Szentlélek vezetése alatt.

Feleséggel

ittthon azt mondta, hogy a rline most kárteles testvér, Vranják testvér, tbb gáncra és telkibányai testvér, akik kárzben elaludtak az Őrban. Igyekezzünk, hogy majd egykor elmondhassuk nekik, nem hiába imádkoztak.

Podina István